Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1889. 39te Aargang.

Geografiske Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed.

(Fra »The Juvenile Instructor«.)

(Fortsat fra Side 39.)

VII.

Veje og Kanaler.

I vort tredje Kapitel omtalte vi den Vej, der leder fra Titicaca-Søen mod Chili. Det kan siges kun at være en Fortsættelse af den Vej, der fører gjennem Slettelandet, begyndende lidt nord for Quito og fortsættes til Cuzco og videre til Titicaca-Søen. Andre Veje udgrene sig fra denne og gaa gjennem de mange Dale, medens en anden leder over de vestlige Kordilleras-Bjerge, og derefter følger Havkysten for flere hundrede Mile*). „Disse Veje", siger Baldwin, „vare byggede paa dybe Underlag af muret Stenarbejde. Vejene vare fra tyve til to og tyve Fod brede; de vare jævne og stenbelagte og paa enkelte Steder belagte med en Slags knust Sten, blandet med Kalk og Cement. Denne Slags Cement var benyttet ved hele Stenarbejdet. Paa begge Sider af Vejene var der en stærk bygget Stenmur, over sex Fod i Tykkelse. I sumpige Egne var Vejen belagt med store, flade Sten, og paa nogle Steder fandtes dybe Kløfter, der vare fyldte med Stengrus. Den sidstnævnte Vej gik over Kordilleras-Bjergenes højeste Toppe, mere end to Mile (omkring 12,000 Fod) over Havfladen, hvor Luften gjorde det baade vanskeligt og farligt at overstige. Andre vare for milevis hugget gjennem Klipperne, slyngende sig opad de stejle Fjeldvægge og omtrent tusinde Fod høje Bjergtoppe, hvor Hjernen bliver svimmel og det mindste Fejltrin vilde bringe den Vandrende til en øjeblikkelig Død, ned i den dybe Afgrund.

Paa nogle Steder gik Vejen gjennem dybe Bjergpas, omtvistende med Bjergfloderne, „med evig Vinter regjerende paa Højderne ovenfor", og hvor den

*) Alle i denne Beskrivelse nævnte Mile ere engelske.

hvirvlende Sne næsten forblindede den trætte Vandringsmand. Over Floderne var der anbragt en mærkelig Slags Hængebroer af sammenflettet Traad, der var spundet til grovt Kabeltoug og strakt fra Klippe til Klippe, og var fastholdt i sin Plads ved murede Stenpiller. Stænger vare derefter lagte paa disse Toug fra den ene Side til den anden og fastgjorte, medens andre Kabeltoug vare strakte og fastgjorte til Beskyttelse paa Siderne. Skrobelige som disse Broer vare, svingende i Luften, saa vare de dog saa vel passende efter Landets Beskaffenhed, at de endnu efter Landets Erobringer af Spanierne vedligeholdes og benyttes indtil denne Dag.

Den omtalte Vejs Længde er antaget at være fra 2,000 til 2,500 Mile. Stenpiller eller Milepæle vare anbragte med regelmæssig Afstand den hele Vejs Længde. Den Vej, der gaar omkring Havkysten, var anderledes anlagt, formedelst Landet, der var fordetmeste af en sandagtig Slette. „Vejen var bygget paa en høj Jord-Opdæmning, der paa begge Sider var beskyttet med et Brystværn eller Mur af Ler, og Kanterne vare beplantede med Træer og Buske". Hvor Vejen gik gjennem sandagtige Sletter, fandtes høje Pæle nedsatte i Jorden, til Vejledning for de Rejsende. Med bestemte Mellemrum er en Slags Huse, kaldet „Pambos", byggede for de Rejsendes Bekvemmelighed. Saaledes vare alle Hindringer overvundne.

Anlægningen af disse Veje blev først tilskrevet Inkaerne, men det er nu almindelig antaget, at de vare anlagte før deres Tid. Det siges, at naar Inkaerne anfaldt Riget Quito, fandt de Vejen saa forstyrret, at det gjorde deres Vandring højst besværlig, hvorfor de øjeblikkelig forbedrede den. Gomara siger: „Huayna Capace forbedrede, udvidede og fuldendte disse Veje, men han anlagde dem ikke, som nogle paastaa".

Man kan neppe gjøre sig et sandt Begreb om disse Vejes Størrelse og det Arbejde, der udfordredes ved Anlægningen af samme, uden at man er bekjendt med Landets Beskaffenhed, gjennem hvilke de ere anlagte. Humboldt beskriver Ruinerne af dem, som han undersøgte i den nordlige Del af Peru. Han siger: „Ingen af de romerske Veje, som jeg har seet i Italien, i det sydlige Frankrig eller Spanien, har forekommet mig mere imponerende end dette, de fordums Peruaneres Arbejde".

Sarmiento, en af de spanske Erobrere, siger: „Det synes mig, at om Kejseren (Charles den femte) skulde give Befaling til at anlægge en Vej ligesom den, der findes mellem Quito og Cuzco, eller som den, der leder fra Cuzco mod Chili saa kunde han ikke med al sin Magt gjennemføre det".

Vandledningerne og Kanalerne vare anlagte efter lige saa stor Maalestok, som Vejene vare. Nogle af dem vare meget lange; en af dem var 450 Mile lang. Paa enkelte Steder vare de byggede af Sten, vel sammenføjede. De gik ogsaa over dybe Kløfter, og paa enkelte Steder vare de hugne gjennem Bjergene.

I Nærheden af Caxamarca findes endnu en Tunnel, som de udhuggede gjennem Bjerget, for at give Udløb for Vandet fra en Sø, naar det under de regnfulde Aarstider truede Landet med Oversvømmelse".

Vi kunne ikke betragte disse Arbejder uden at forundres over, hvorledes det var muligt for et Folk, aldeles ubekjendt med Jern og Staal, at udrette et Arbejde saa forbausende, hvilket endog nutildags vilde tage mange Aar, med Arbejdere i tusindvis, at udføre; og dog har vi kraftige Sprængstoffer, som paa

en Time kan udrette hvad det, med deres primitive Værktøj, tog dem aarevis at udføre.

Vor Anskuelse er, at Arbejdet var altfor stort for dem, og at ikke Inkaerne der vare ukjendte med Benyttelsen af baade Jern og Staal udførte det men at det var udført af et ældre Folk, der kjendte til og kunde benytte begge. Denne Beslutning er destomere troværdig, medens lignende Arbejder findes i andre Dele af Landet, langt fra Inkaernes Rige og Indflydelse, og hvilke følgelig vare udførte af et ældre Folk. Blandt saadanne Arbejder kunne nævnes Vejene som Humboldt fandt i Venezuelas Ødemarker, saavel som de store Vandlednings-Kanaler i Arizona og det nordlige Mexiko. Charney fandt Levninger af stenlagte Veje i Central-Amerika og Mexiko, hvilke alle bevise at det maa have været en Tid naar et forenet Folk beboede hele Landet fra Nord til Syd i baade Nord- og Syd-Amerika.

VIII.

Nephi Land.

Efter at have omtalt Landet og de existerende Ruiner, ville vi nu gaa tilbage til den nephitiske Koloni, som vi forlod ved Stranden af Titicaca-Søen.

Det er i Almindelighed antaget af dem som granske Mormons Bog, at Staden Nephi var det første Sted, hvor den nephitiske Koloni blev bygget, og at Templet, omtalt i Mosiah 11te Kapitel og 10de Vers, var det som Nephi byggede.

Vi betvivle ingenlunde denne Anskuelse, men tro at Nephi Tempel var beliggende længere syd end det Sted, som i Almindelighed antages at have været Nephis Stad.

Apostel Orson Pratt siger i sine Bemærkninger om Mormons Bog: „Nephiternes Land antages at have været beliggende i, eller i Nærheden af, Ecuador i Syd-Amerika.“ Af visse Grunde, som vi herefter ville nævne, ønske vi at henlægge Stedet for Nephi Stad i Nærheden af den nuværende By, Quito, Ecuador. Aarsagen hvorfor vi ikke tro at Nephi først nedsatte sig ved Staden Nephi, er følgende:

1) Afstanden fra Nephiternes Landstigningssted til Staden Nephi er henved tre tusinde Mile. Nephi flygtede for at finde Beskyttelse og Sikkerhed for sit Folk. Vi tro, at han kunde have fundet, og at han fandt, en saadan Plads, uden at rejse Halvdelen af saa lang en Vej.

2) Nephiterne havde været bosatte i deres nye Hjem omtrent tyve Aar førend de bleve indviklede i Krig med Lamaniterne. Om Afstanden mellem dem havde været tre tusinde Mile, saa skulde det, ifølge vore Anskuelser, have taget en meget længere Tid førend de kom i Berørelse med hinanden.

3) Lamaniternes Landstrækninger vare altid syd af Nephiternes. Om Nephi Stad var den første Stad som Nephiterne byggede saa skulde Lamaniterne have beboet de sydlige Dale. Eftersom Nephiterne formeredes, saa spredte de sig og opbyggede nye Settlementer; det vilde sandsynligvis ikke falde dem ind at søge efter nye Hjem inden Lamaniternes Besiddelser, i Særdeleshed naar en vidstrakt, ubeboet Landstrækning indbød dem at nedsætte sig Nord fra deres daværende Besiddelser, hvor de kunde bo i Tryghed for deres frygtede Fjende, Lamaniterne. Følgelig flyttede de gradvis nordover. Det Folk som kaldes Zarahemlaiter, ankom til det forjættede Land omtrent samtidigt som Nephi flygtede fra sine Brødre. De steg iland paa Central-

Amerikas Kyst, og kom derfra ned til Syd-Amerika og byggede sin største Stad ved Magdalene-Floden i Columbia. Disse to Steder vare beliggende ikke over fem hundrede Mile fra hverandre. Disse Folk skulde saaledes have boet inden fem hundrede Mile fra hverandre under et Tidsrum af 350 Aar. Er det muligt, at de under saa lang en Tid kunde have boet saa nær hinanden og ikke opdaget hverandre? Det er endnu mere utroligt, at Lamaniterne, under et Tidsrum af kun tyve Aar, skulde have spredt sig over en Landstrækning, som er sex Gange større end Afstanden mellem Byerne Nephi og Zarahemla.

4) Der findes intet i Nephiternes Optegnelse, som hentyder til at de, ned til Mosiahs Tid, havde nogle Setlementer nord fra Shilom, hvilket, som allerede er bemærket, var beliggende saa nær Staden Nephi, at den kunde sees derfra. Naar Nephiterne flyttede fra Landet Nephi, samlede de sig omkring en Høj, beliggende Nord fra Shilom, og begyndte sin Rejse i Ørkenen. Dette synes til os som et Bevis, at Shilom var deres Grændse-Stad. Denne Anskuelse stadfæstes af Optegnelserne. Naar Ammon gik op til Nephi for at søge Oplysning om Zeniffs Folk, saa slog han sit Telt paa den samme Høj, fra hvilken han, uden Tvivl, kunde overskue hele Dalen og se Staden Nephi; thi han efterlod de fleste af sine Mænd i Lejren, og tog kun to eller tre med sig ned til Staden. Om der havde været Setlementer længere nord, saa vilde Ammon sikkerlig have opdaget dem, men at han ikke opdagede nogle er et tydeligt Bevis paa at der ingen fandtes, og vi komme saaledes til den Beslutning, at der ingen Setlementer vare nord fra Shilom. Om ikke Nephiterne bosatte sig nord fra Shilom eller syd fra Staden Nephi, paa Grund af Lamaniternes Fjendskab, saa maatte de have været indskrænkede til en meget lille Landstrækning, hvilket dog ikke var Tilfældet; thi Jarom siger: „at de bleve talrige i Landet . . . og de spredte sig over en stor Landstrækning." Aarsagen hvorfor det ikke fandtes nogle Byer nord fra Nephi maa henregnes til at det var en nybygget Stad, og at deres første Besiddelse var længere syd. Vore Anskuelser ere, at det er hvad Alma mener, naar han skriver: „Den mest orkesløse Del af Lamaniterne levede i Ørkenen og boede i Telte, og de vare adspredte i Ørkenen vest fra Nephis Land, ja endog vest fra Zarahemlas Land, ved Søkysten, og vest fra Nephis Land, hvor deres Faders første Arvedel var, og saaledes grændsede til Havkysten." To Steder ere omtalte, begge at være beliggende i Nærheden af Nephis Land. Det forekommer os som om begge disse Steder havde en lignende Beliggenhed som Zarahemla, nogen Afstand fra det vestlige Hav, saa at der var en betydelig mellemliggende Landstrækning, der var beboet af Lamaniterne, eller med andre Ord, at baade Nephi Stad og Stedet, hvor de først bosatte sig, var beliggende paa Slettelandet ved Andes-Bjergene, medens Lamaniterne beboede Landet som ligger mellem Bjergene og Havet. Det viser sig saaledes, at Nephiternes første Bosættelse var noget syd fra Staden Nephi. Dette leder os til den Overbevisning at Landet Nephi, beboet af Nephiterne, var en lang Strimmel af Land, og at Stedet hvor Nephi byggede sit Tempel var beliggende ved den sydlige og Staden Nephi eller Shilom ved den vestlige Grændse.

Den Dygtighed, der udvises i Bygningernes Konstruktion ved Tiahunuco,

den store Lighed en af dem har med Salomons Tempel, og deres høje Alder, leder os til at antage at de ere af nephitisk Oprindelse, og muligvis er det paa denne Plads, hvor Nephi byggede sit Tempel, hvilket han siger var bygget efter samme Mønster som Salomons Tempel var, endskjøndt det var ikke bygget af saa mange kostbare Materialier, da de ikke kunde erholdes i Landet. Hvorfor det ikke kunde blive bygget lig Salomens Tempel. Men Bygningens Konstruktion var den samme som Salomons Tempel, og Arbejdet var overordentlig vel udført.

Fra Beskrivelsen forekommer det, at Templet var den første Bygning, der var bygget af Nephiterne. Rejsende som besøger Tiahuanuco, siger, at Templet, saakaldet, paa Grund af dets fremragende religiøse Karakter, er den ældste Bygning blandt Ruinerne. Vejene ere, paa Grund af deres Ælde, slidte og forstyrrede, og mange andre Ting stadfæster deres høje Alder. Nephis Tempel var bygget omtrent Aaret 850 for Kristus, til hvilken Tid Forskere af Ruinerne henviser som Tiden for Templets Opforelse.

Salomon dekorerede sit Tempel med Lilje-Arbejde og Granattræer, men det forekommer os, at Billedhugger-Arbejdet over og omkring Døren til Templet i Tiahuanoco var meget passende for en saadan Bygning. Der var sikkerlig andre Dekorationer i Træ. og Metal, som for længe siden havde forsvundet. Vi har før bemærket, at Skibe vare nødvendige for at kunne transportere Sten, hvoraf Bygningerne vare opførte. De eneste Skibe, som ved Amerikas Opfindelse vare kjendte i Landet, var Canoes og Balsas; den sidste Slags var skjøre Baade, lavet af Siv og benyttedes fornemlig paa Perus Farvande.

Jeg tror ikke, at Nogen for et Øjeblik vil paastaa, at nogen af de ovennævnte Baade, eller et Antal af dem, kunde bære Stenblokke, der vejer over 600,000 Pund, en Afstand af fem og tyve Mile over Søen. Skibe vare nødvendige, og disse maatte have været byggede udtrykkelig for et saadant Arbejde. Tømmer passende for Skibsbygning findes nu ikke paa noget Sted inden hele Landstrækningen omkring Søen, men det findes paa de østlige eller nordlige Sletter. Man har dog Aarsag til at tro, at Tømmer i sin Tid fandtes i Overflod ved Søkysten. Efter at Sten var bragt over Søen, var det ikke saa let et Arbejde, at befordre dem femten Mile over Land. Det vilde i vor Tid, med al vor Kundskab anstrænge os til det yderste, at udføre et saadant Arbejde. Det synes alligevel som om Jøderne, Ægypterne og andre Nationer havde en Kundskab om at hugge og transportere store Stenblokke. Bygningerne ved Karnæ, Pyramiderne og de store Stene benyttede ved Opførelsen af Jerusalems Tempel bevidne dette. I Opførelsen af Baalbec, som paastaaes at have været bygget af Salomon, har de største Stene været benyttede som nogensinde har været brugt ved Bygningsarbejde. I dets Grundmure findes Sten som ere fra 60 til 90 Fod lange, 18 Fod brede og 13 Fod tykke. Den største af disse Stenes Vægt er over tre Millioner og to hundrede tusind Pund. Det er næsten umuligt at kunne begribe hvordan menneskelig Kraft kunde transportere saadanne uhyre store Blokke.

Om en saadan Kundskab ejedes i Jerusalem under Nephis Tid, hvilket

synes afgjort, saa er det ogsaa let at forklare lignende Arbejder paa dette Kontinent (Amerika), i Særdeleshed inden den Landstrækning, hvor han bosatte sig.

Stedet hvor Nephis Tempel blev bygget var, og forblev, for en lang Tid, Nephiternes Hovedstad.

De vilde neppe opgive den uden at forsvare den til det Yderste, hvilket ifølge de nephitiske Optegnelser (Mormons Bog) ikke skete for en lang Tid, thi under Jacobs Tid begyndte Folket at blive talrige, og paa Grund af den vedvarende Fare for et Anfald af deres Fjender begyndte de at „befæste sig mod dem med sine Armeer . . . hvorved de endnu sejrede over deres Fjender". En saadan Stilling synes at have vedvaret for en lang Tid; thi Jarom siger: „da to hundrede Aar havde hengaaet, var Nephis Folk talrige i Landet, . . . og de beboede en stor Landstrækning; hvilket ogsaa var Tilfældet med Lamaniterne . . . Og det skete, at de kom mange Gange imod os, Nephiterne, til Strid. Men vore Konger og vore Anførere vare mægtige Mænd i Troen paa Herren, og de lærte Folket Herrens Veje, hvorfor vi imodstode Lamaniterne og dreve dem bort ud af vore Lande, samt begyndte at befæste vore Steder eller alle Stederne i vort Arveland." Saaledes ser vi, at Nephiterne vare mægtige nok til at drive tilbage de anfaldende Fjender, og selv beholde Landet i deres Besiddelse. Jeg ønsker at stadfæste dette Forhold, af den Aarsag, at der er mange Bygninger i Tiahuanuco, hvilke tydelig bærer Præg paa at have været af en offentlig Karakter, netop saadan, som vi vilde forvente at finde i en Hovedstad, hos et saadant Folk som Nephiterne var under den Tid.

Nephiterne maa have bosat sig ved Tiahuanuco omtrent Aaret 585 før Kristus, og det lader til at de ikke overgav Stedet førend 320 Aar efter deres Rejse fra Jerusalem, hvilket saaledes udgjør 305 Aar som de beboede Landet ved Titicaca-Søen. Under denne Tid formerede de sig fra en lille Koloni til en talrig Nation. Vi har før bemærket at Landet ved Søen er omgivet af høje Bjerge. De øst og vestlige løber mod Nord og mod syd paralel til Søen, hvilke Bjerge ere bedækkede med evig Sne, og paa Steder opnaar de en Højde af fire og tyve tusinde Fod, eller omtrent fire og en halv Mil, over Havfladen. Disse Bjerge vare uoverstigelige, og tjente saaledes som en Mur mellem Indbyggerne i Dalene og de som beboede de omkring liggende Slettelande.

Om Nephiterne, som vi have god Grund til at tro, beboede Dalene, kan vi let indse at det ikke var vanskeligt for dem at forsvare sig mod de anfaldende Fjender.

Nord for Titicaca-Søen findes nogle trange, dybe Bjergpas, hvilke aabne sig mod Slettelandene baade øst og vest, men de ere af en saadan Beskaffenhed, at nogle faa tapre Mænd med Lethed kan forsvare sig mod en hel Armee.

Eftersom Nephiterne formeredes saa spredte de sig ud til Kysten, og da de havde Skibe, tjente disse som et Middel til at underholde Forbindelsen mellem de nordlige Steder og Hovedstaden, saa længe som de beboede Landet. Saaledes underholdtes Skibsbyggerkunsten blandt dem. Med Tiden spredte de sig til de nordlige Dale, og det gamle Cuzco og Huanuco grundlagtes. Vejene som forenede disse udenforliggende Steder med Hovedstaden, var Begyndelsen af de store Veje, af hvilke Levninger endnu findes. Nephiterne vare

fornemlig begrændsede til Dalene mellem Bjergene. Denne Landstrækning er lang og smal og er ikke en fjerdedel saa stor som den Lamaniterne beboede.

Der antages, at de sidstnævnte begyndte sit vandrende, nomadiske Liv, ved at forfølge Nephis Koloni, og naar de havde fundet dem, da tog de permanent Besiddelse af Landet lige syd fra dem, og beliggende mellem Titicaca- og Allagas-Søerne i Bolivien, hvorfra de spredte sig over den største Del af Syd-Amerika, altid søgende, saa meget som muligt, at omringe eller indhegne Nephiterne. Paa denne Maade tog de slutteligt Slettelandet øst og vest fra Kordilleras-Bjergene i Besiddelse, og omringede Nephiterne paa tre Sider. Nephiterne derimod maatte, paa Grund af deres indskrænkede Landstrækning, have draget hurtigere nordover end som Lamaniterne gjorde, for vi finder dem altid i Besiddelse af de nordlige Dele af Landet.

Saa længe som Nephiterne vare forenede, var der ingen stor Vanskelighed at modstaa deres Fjender, men i Tidens Løb opstod Splid iblandt dem, Folket forglemte deres Fædres Gud, samlede Rigdomme, vendte deres Hjerter fra Herren, bleve opløftede til Hovmod og Stolthed og vilde ikke længere lytte til deres Propheters Raad, men foretrak at udføre ugudelige Gjerninger. Lamaniterne tog Fordel af disse Uenigheder og fornyede deres Anfald, hvorved de vare mere heldige end forhen, da de ødelagte den ugudeligste Del af Nephiterne. Optegnelserne giver os ingen fuldstændig Beskrivelse om denne Krig, men det synes som om, siden den ugudeligste Del af Folket var udryddet, at en Del af deres Besiddelser blev frataget dem. Det er rimeligt at Lamaniterne lykkedes et Indtog i deres Dale, erobrede deres Hovedstad, og at Nephis Tempel faldt i deres Hænder, hvilket de uden Tvivl plyndrede og siden forlod til at forfalde. Denne Tildragelse fandt Sted for omtrent 2,170 Aar siden. Siden den Tid har det næsten fuldstændig naaet sin Ødelæggelse.

Fra Ruinerne af Fæstningen ved Escoma Quellenata, La Raya og Piquillacta, at domme, synes Fjenden at have vundet Indgang fra den sydlige Del af Søen, da alle disse Fæstninger antyder, at de vare bestemte som en Beskyttelse mod Anfald af deres Fjender fra den Kant.

Vi er af den Anskuelse at Nephiterne bleve drevne tilbage gradevis, og at naar de vare nødsagede til at overgive en Fæstning skete det kun for at finde Beskyttelse i en Anden, til de, i Mosiahs Tid, vare indskrænkede til Landstrækningen omkring Staden Nephi. De vare ogsaa da betydelig formindsket i Antal, sammenlignet med deres Fjender. (Forts.)

Tankesprog. Et lille Naalestik foraarsager ofte stor Smerte, især naar det rører ved et Saar.

— Hvo, der er bange for at dø, er uværdig til at leve.

— Forglemmelse af Fornærmelser er ubevidst Tilgivelse.

— Lidelse og Erfaring ere Menneskets bedste, men ogsaa strengeste Lærere.

Den 15de December 1889.

Et Tilbageblik over Evangeliets Fremgang under Aaret 1889.

Vore ærede Læsere vil i dette Nummer af „Skandinaviens Stjerne" finde den statistiske Rapport, som udviser hvilken Fremgang Evangeliet, under det nu snart forløbne Aar, har vundet i Skandinavien. Det kan ikke siges at Fremgangen har været særdeles stor, men vi finder dog, at 572 Sjæle have forenet sig med Kirken, og det er for os en stor Glæde at se, at Herren saaledes har velsignet sine Tjeneres Bestræbelser i at oplyse deres Medmennesker om det frelsende Budskab, som Herren i denne Slægt har atter aabenbaret til Jorden. Rapporten udviser, at der i Skandinavien findes henved fire tusinde Hellige, hvoraf omtrent sex hundrede have erholdt en eller anden Grad af det hellige Præstedømme og vi haabe at alle disse, som saaledes have sluttet Pagt med deres himmelske Fader, af al deres Magt have forsøgt at virke for Evangeliets Udbredelse, ved at forkynde for deres Medmennesker om Kristi store Forsoning, samt om de Betingelser de maa underkaste sig for tilfulde at kunne blive meddelagtige i alle Forløsningsplanens Velsignelser.

Vi finde ved at kaste et Tilbageblik paa det forløbne Aars Tildragelser, at den modstridende Magt ogsaa har været virksom, baade i Zion saavelsom i Adspredelsen. Saaledes have Zions Fjender anstrængt sig, og endnu anstrænger sig til det Yderste, for der at berøve de Hellige deres Rettigheder, medens i de amerikanske Stater samt paa andre Steder, nogle af Herrens udsendte Tjenere have været udsatte for Forfolgelse og Mishandling af Pobelhobe, som af fanatiske Personer have blevet ophidsede til at begaa Voldsomheder. Vi have dog Aarsag til at være taknemmelig til vor himmelske Fader for den Fred, som har været den raadende i disse Lande. Visselig har endog her, paa enkelte Steder, vore Missionærer mødt Modstand, og ikke saa faa have blevet landsforviste, medens andre have blevet mulkterede, for at have kaldet paa deres Medmennesker at omvende sig og slutte Pagt med Herren og tjene ham. Men vi kan ikke forvente andet end at Guds Værk skal mode Modstand, thi Herren har selv sagt at det saaledes skulde blive, og vi ser derigjennem et stort Bevis for Sandheden af hvad som i Almindelighed kaldes „Mormonismen". Kirken er nu fuldstændigt organiseret, og er trods al Modstand, bedre i Stand, paa Grund af de Helliges store Enighed og Flid, at gjennemgaa de Provelser som Herren tilsteder at komme i dens Vej. Og vi kan være forvisset om, at Herrens Løfter til sit Folk vil opfyldes, om de Hellige kun opfylde deres Pligter.

Under Aarets Løb have 613 Sjæle fra Skandinavien emigreret til Zion, for der at lære mere om Herrens Vilje, og tillige at vise, om de ere blandt dem som have Olje i sine Lamper, saa at de med Glæde kunne forvente Brudgommens Ankomst.

Det er dog sørgeligt at finde af Rapporten, at saa mange som 128 Personer, under Aarets Løb, formedelst en eller anden Synd have gjort sig uværdige til at være Medlemmer i Kristi Kirke, og vi sige derfor til de Hellige: Søger altid at være vejledte af Guds Aand! Vandrer i Ydmyghed for Gud og i broderlig Kjærlighed med hverandre indbyrdes. A.

Korrespondance.

Ephraim, den 19. November 1889.

Præsident C. D. Fjeldsted!

Kjære Broder!

Den Del af vort Rejseselskab, som skulde til Nephi og Sanpete-Dalen naaede deres Rejses Maal den 14de ds., og jeg kan sige, at jeg aldrig har haft en behageligere Rejse end jeg har haft denne Gang. De er allerede blevet underrettet om vor Rejse, saa langt som til Norfolk. Derfra fortsatte vi vor Rejse mod Vest, i bekvemme Jernbane-Kupéer, og de Hellige kunde ikke undlade at gjøre Sammenligninger mellem disse fløjsbetrukne Vogne og de rumlende Bræddekasser, som man befordrer 3die Klasses Passagerer paa i Danmark; thi her var ikke alene gode bekvemme Sæder, men varme Kakkelovne, paa hvilke Emigranterne kunde varme deres Mad. De kunde ogsaa undertiden indbyde sine Venner fra de andre Vogne til at komme paa Besøg og passiare eller paa andre Maader fordrive Tiden, medens Toget, med omtrent 7 danske Miles Fart i Timen, førte dem frem over Amerikas skjønne og romantiske Landskaber.

Vi rejste saaledes uden Ophold og uden Hindringer indtil vi, Mandagen den 11te fik Snefog paa en Højslette, omtrent 20 danske Mile før vi kom til Staden Pueblo i Colorado. Denne bidende Snestorm maatte vi udholde i 11 Timer, og dersom det ikke var for de gode Indretninger og Kakkelovne i disse Jernbanevogne, saa vilde det maaske have haft slemme Følger for adskillige af Emigranterne. Men omsider fik vi Assistance, idet et Tog med 30 Mand og en Sneplov kom og trak os ud af Snedriven, og siden havde vi ingen Hindringer.

Da vi ankom til Provo, hvor vi Sydboere skulde skilles fra vore nordlige Venner og Rejsekammerater, bleve vi mødte og modtagne af Biskop R. Johansen og Andre, som indbød os til Forsamlingshuset, hvor vi fandt ikke alene varme Hjærter, som slog os imøde med Kjærlighed og Velvillie, men ogsaa den materielle Varme og Fødemidler i Overflødighed, som Emigranterne tiltrængte og som de vidste at de baade forstod at sætte Pris paa og gjøre Brug af.

Det var visselig en Modtagelse, som burde bringe Enhver til at føle, at her var Zion. Selskabet har ogsaa været ualmindeligt fri for Knurrepotter, og den bedste Forstaaelse har hersket iblandt os fra Rejsens Begyndelse til dens Ende. Jeg vil hermed slutte og tillige ønske, at alle andre Selskaber af emigrerende Hellige, som De eller andre Brødre maatte sende til Zion, maa have en saa lykkelig og behagelig Rejse som vi har haft, og de vil, som vi, føle sig taknemmelige til vor himmelske Fader for hans Omsorg og Velsignelse.

Med Agtelse, undertegner jeg mig,

Deres Broder i Evangeliets Pagt

C. C. A. Christensen.

Tankesprog. At erkjende sin Fejl tyder ikke paa Svaghed, men paa Sjælsstyrke.

Den babylonske Beretning om Syndfloden.

(Fra „Bikuben".)

En af de mest interessante Opdagelser, der ere gjorte i den senere Tid, er uden Tvivl Opdagelsen af en ældgammel Tavle, hvorpaa en Del af Beretningen om Syndfloden findes optegnet.

Opdagelsen af dette værdifulde Fund skyldes Hr. George Smith, hvilken, da han en Gang betragtede nogle gamle Tavler i det britiske Museum i London, tilfældigvis fandt en, hvorpaa der stod, at et „Skib" var standset paa Bjerget Nizir. Der stod ogsaa noget om en Due, der var udsendt. Overtydet om, at der forelaa en Beretning om Noahs Ark, begyndte Smith at søge efter flere Brudstykker og var saa heldig at finde tre. Disse oversatte han og læste sin Oversættelse paa et Møde af Selskabet for bibelsk Oldtidsforskning, hvor Gladston var til Stede. Kort efter dette blev Hr. Smith udsendt til Ruinerne, hvor Tavlerne vare fundne, for at se, om han ikke mulig kunde finde saa meget, at en noget nær fuldstændig Oversættelse kunde gjøres. Og, mærkeligt nok, havde han ikke været borte længe, før han fandt nogle af de Brudstykker, som savnedes.

Dette babylonske Fund er i det Mindste 4000 Aar gammel og maa saaledes have været skrevet kort efter Noahs Tid. Antagelsen er, at den blev skreven efter Noahs egen Redegjørelse af den mærkelige Begivenhed, og at Nimrod var den første Ejer af denne Tavle. Skriften er assyrisk, og flere lærde Mænd have udarbejdet Oversættelser af samme.

I en Bog, kaldet »The harmony of the Bible with Science«, har Dr. Samuel Kimis publiceret en Del af den engelske Oversættelse af den ældgamle Tavle, hvilken her gjengives paa Dansk:

Xisithrus siger til ham, til Izdhubar: „Lad mig aabenbare for Dig (Izdhubar) Beretningen om, hvordan jeg blev bevaret, og lad mig fortælle dig om Gudernes Dom.

O Kikkis, hør! O I-gar, forstaa! Suruppakite, Ubara Tutus Søns Livsfrø er ogsaa bleven som fremmet. Ødelæg Huset, byg et Skib, ... Fod skal være dets Længdes Maal, . . . Fod skal udgjøre dets Bredde og dets Højde. Jeg beredte Taget, jeg lukkede det.

Tre Maal Jordbeg heldte jeg over dets Side udvendig. Tre Maal Jordbeg heldte jeg over indvendig. Tre Sari af Mænd bar Kurve, og de bar paa deres Hoveder Føde. Jeg tillagde en Saros af Føde, som Folket skulde spise.

. . . . Vin i Krukker og Vin (samlede jeg) som Vand i en Flod. Jordens Vand samlede mine Hænder i Cisterner.

Jeg lod hele min Familje og mine Tjenestepiger komme op i Skibet.

Dyrene paa Marken, de vilde Dyr paa Marken, alle lod jeg komme op.

Shamas gjorde en Flod, og han talede, sigende: „Om Natten vil jeg lade det regne overmaade fra Himlen."

Gaa op midt i Skibet og luk din Dør.

Mu-seri-ina-namari stod op, stod op fra Horizonten paa Himlen en sort

Sky. Rimmon tordnede midt deri. Den smukke Jord forvandledes til et Øde. Jordens Overflade som .... den fejede. Den rasende (Flod) over Menneskene steg til Himlen. Den bortryddede alt Liv fra Jordens Overflade, og hele Menneskeslægten blev given til Forraadnelse.

Ligene flød som Rør.

.... fra Himlen Regnen og den ganske Flod, som havde anrettet Ødelæggelse som et Jordskælv, sagtnedes.

Havet begyndte at tørres, og den onde Vind og Floden endtes.

I Nizirs Land standsede Skibet, men passere over det kunde det ikke.

Jeg aabnede mit Vindue, og Lys overstrømmede mit Ansigt. Jeg udsendte saa en Due. Den forlod mig, den foer bort og vendte tilbage og fandt ikke et Hvilested, og den kom igjen.

Jeg udsendte en Ravn og den forlod mig. Ravnen foer bort, og den Ligene paa Vandet, og den aad; den svømmede, den foer bort, den kom ikke tilbage.

Jeg udsendte Dyrene i de fire Vinde.

Jeg byggede et Alter paa Bjergets Top.

Guderne samledes ved Brændeofferet: Guderne samledes ved det gode Offer.

.... oplyste den vældige Bue, som Ann havde skabt i sin Herlighed.

Han gjorde et Forbund; han boede iblandt os og var naadig imod os.

Ikke blot for den høje Ælde er denne Tavle saare mærkelig, men ogsaa i andre Henseender.

Vi finde her Navnene Xisithrus, Kikkis og I-gar for Noah samt Izdhubar for Nimrod.

En af de Indvendinger som nu gjøres imod Mormons Bog, er, at dens Navne ikke stemme overens med de Navne, som findes i Ruinerne i Amerika. Men her have vi det selvsamme Faktum, at Navnene paa denne Tavle, funden i Ruiner i Asien, ikke have den fjerneste Lighed med de bibelske Navne. Er det derfor ikke en rimelig Antagelse, at lignende Aarsager, som paa det gamle Kontinent have foraarsaget saa stor Forskjel i Navnene paa samme Personer, have været gjældende paa dette Kontinent og med samme Resultat?

En anden Mærkværdighed er, at denne Tavle har Ordet Gud i Flertal: „Guderne", og at den fremstiller flere Personer som handlende for at afstedkomme Floden. „Shomas fremkaldte en Flod!" „Mu-seri-ina-namari stod op i en sort Sky." „Rimmon tordnede."

Maaske dette oplyser, hvorfor Moses i Skabelseshistorien bruger Ordet Gud i Flertal (Elohim, Guder), en Omstændighed, som hele den theologiske Verden ikke har formaaet tilfredsstillende at forklare.

Denne Tavle er et kraftigt Bevis for den aabenbarede Religions Sandhed og vil blive et kraftigt Vidne imod dem, som forkaste Guds Ord, „paa det, at hver Mund maa tilstoppes", og Gud befindes at være retfærdig i sine Domme.

Fragmenter af Astronomiens Filosofi.

(Fortsat fra Side 32.)

Der er dem, som mene, at Jorden blandt alle Stjernerne i vort Solsystem alene har naaet det Kulminationspunkt, paa hvilket Livet er oprundet og har udviklet sig til hin underfulde Skikkelse, der er Aandens Bolig, Organet for Udfoldelsen af dens højere Liv. Den franske Astronom Flammarion, der antager at alle Planeterne ere beboede, formaaede dog ikke at se en særlig lykkelig anlagt Stjerne i Jorden. Jordaksens Heldning mod Solen frembringer paa Jorden en Modsætning mellem Temperaturer og Klimater, der formindsker Beboeligheden og er skadelig for Livet, hvorimod han i Jupiter ser et Ophold for de Salige, en særlig begunstiget Verden, der glæder sig ved et evigt Foraar. Man kan dog ogsaa sige, at Jorden er heldig stillet blandt sine planetariske Kammerater; den er ikke Solen saa nær, at den svides af dennes glødende Straaler, hvad der maa være Tilfældet paa Merkur, hvor Lyset og Varmen er syv Gange stærkere. Men den er heller ikke saa fjernt fra Solen, at den kan komme til at lide under det andet Extrim, hvad de ydre Planeter maa gjøre, hvis de ikke selv endnu straale i Lys og Varme; thi paa Jupiter ere Solens Lys og Varme 27 Gange, paa Saturn 90, paa Uranus 360 og endelig paa Neptun endog 900 Gange mindre end paa Jorden. Blandt alle Planeterne fremviser Jorden det mest harmoniske Forhold mellem Dagen og Aaret. Merkurs Dag varer omtrent lige saa længe som Jordens, men Planetens Aar udgjør næppe en Fjerdedel af Jordens. Mars' Dag kommer ligeledes vor Dag nær, men dens Aar er næsten en halv Gang længer. Paa de ydre Planeter bliver Differencen mellem Dagens og Aarets Varighed ligefrem uforholdsmæssig. Saaledes har Jupiter en Dag paa ti Timer, men et Aar, der er to Gange saa langt som Jordens. Saturn har en Dag paa 10½ Time, men et Aar, der indbefatter tredive Jordaar. Man kjender endnu ikke Uranus' og Neptuns Rotationstid, men deres Aar udgjør henholdsvis 84 og 217 jordiske Aar. Med Hensyn til de hypothetiske Beboere af Uranus har man bemærket: „Af hvad Art Beboerne af en Planet maa være, for hvilken Solen viser sig 360 Gange mindre end for os, der selv om Middagen, betragtede med vore Øjne, famle om i Mørket, der ere udsatte for den skarpeste Afvexling mellem Aarstiderne og fremfor alt befinde sig i en Kulde, der strax vil gjøre Ende paa alt Liv her paa Jorden, det er Spørgsmaal, der trænge til megen Overvejelse, under hvilken man maaske da vilde kunne finde et Middel, ved hvilket Uranusbeboerne kunne adsprede deres Kjedsommelighed i de 42 Aar varende Nætter." Efter hvad man hidtil har antaget med Hensyn til Planeternes meteorologiske Forhold, staar Jorden i den Retning tilbage for Jupiter, medens den er bedre stillet end alle de øvrige Planeter.

Der hersker maaske Analogi mellem Stjerneverdenens Former og Jordens Naturtrin. En Existensforms højere Værdighed aabenbarer sig i dens større Selvstændighed. Det uorganiske Legeme fængsles ved Tyngdekraften til det større

Legeme og formaar ikke af egen Kraft at forandre sin Tilstand. Planten, der endnu er knyttet fast til Jordbunden, viser dog ved sin Vært og sin ejendommelige Form en vis Selvstændighed overfor sine Omgivelser; Dyret, der udvikler sig ud af et indre organisk Anlæg, bevæger sig frit omkring og synes derfor blandt Naturens Frembringelser at være den første. En lignende Fremgang til stedse større Selvstændighed i Henseende til Existens viser sig ogsaa blandt Stjernerne. Meteoriter, Kometer og Maaner fremstille de mest afhængige Trin. De underligge ensidig Tyngdeloven og have ingen selvstændig Rotation. Deres Bevægelse om sig selv falder sammen med deres Bevægelse omkring Centrallegemet, og hin er ligesom denne kun Følgen af deres Afhængighed af Centrallegemet. Anderledes forholder det sig med Planeterne. Foruden Bevægelsen omkring Solen have de ogsaa en selvstændig Bevægelse om deres egen Axe; idet de ere bundne til Centrallegemet, vise de dog i deres Rotation et selvstændigt Liv, og saaledes ligne de Planeterne. Fixstjernerne have endelig deres egen selvstændige Rotation og vandre tillige gjennem Verdensrummet. Det Centrum, de her antages at omkredse, formodes ikke at være en Stjerne, men et idealt Punkt, saa at deres Bevægelse ikke mere betyder Afhængighed af et andet kosmisk Individ, men Afhængighed af et Fixstjernesystem, i hvilket de ere indordnede som Dele. Saaledes vil man i Stjerneverdenen lige som i Jordens Skabninger kunne se et Fremskridt til en stedse større Selvstændighed. Idet Solene med deres Drabanter, lige som Fyrster med Følge, skride gjennem Rummet i forskjellige Retninger, forandres stadig deres gjensidige Stilling, deres Gruppering, og Himlen skifter følgelig bestandig Fysiognomi. Stjernebilleder, som man i en fjern Fortid kunde se fra Jorden, iagttages ikke mere, og de, vi nu betragte ville være forsvundne for en fremtidig Slægt. De Stjernebilleder, Hippark for to tusinde Aar siden opdagede paa Himlen, vise sig ikke mere. Syvstjernen viger fra hinanden, og de funklende Stjernediamanter i Orions Bælte eller i det sydlige Kors ville blive spredte i Rummet. Hvilke nye Kombinationer de vandrende Sole gaa imode, vide vi ikke, men den guddommelige Forsynstanke i Universet har naturligvis ogsaa med Fixstjernernes Bevægelse forbundet Løsningen af en Opgave, hvis Beskaffenhed Menneskeaanden maaske vil kunne begynde at formode en Gang i Fremtidens fjerne Aartusinder.

Jødernes Forsoningsfest.

Den forhenværende Rabbiner, Dr. Isaacson i American Fork, Utah, har under Dato 25de Sptr.. 89 skrevet følgende interessante Korrespondance til Deseret News.

Jøderne overalt i Verden bereder sig i denne Tid til at højtideligholde deres vigtigste Helligdag „Yom Kippur" eller Forsoningens Dag (den 5te Oktbr.). Hvor ligegyldige og sløve vor Tids

Jøder end ere hele Aaret rundt med Hensyn til at efterleve deres Religions Principper, højtideligholdes Yom Kippur med dybeste Alvor af dem alle, thi det er en Bønnens og Fastens Dag i hele den jødiske Verden. Ifølge de ældste Traditioner sidder den Herre Zebaoth paa denne Dag paa sit Dommersæde, og hver en Skabning fremtræder for ham for at gjøre Regnskab for sine Handlinger i det sidst forløbne Aar og erholde Belønning, Straf eller Tilgivelse for sine Synder.

Store Forberedelser gjøres til denne Højtid, og hele Ugen før Yom Kippur aabnes Synagogerne ved Midnat for de bodfærdige Skarer, som under Bøn og Faste til Daggry bereder sig til værdigen at møde Dommens og Forsoningens Dag.

Blandt de mange Ejendommeligheder, forbundne med Højtideligholdelsen af Yom Kippur, er der især en, som uden Tvivl vil interessere Deres Læsere, og som jeg kunde ønske mine jødiske Brødre vilde lægge sig dybere paa Hjærte, end de gjøre.

Dagen før Yom Kippur samler hvert Overhoved sin Familie omkring sig og giver til hvert Medlem en levende Kylling, hvilken man tager i højre Haand og svinger syv Gange rundt sit Hoved, medens følgende Bøn paa Hebraisk udtales med dybeste Ærefrygt: „Verdens Skaber, jeg beder dig ydmygt at annamme mit Offer; maa denne Kyllings Blod, som snart skal udøses, aftvætte mine Synder, thi det er Blod, som renser os fra Synd."

Ja tilvisse, det er Blod, som aftvor Verdens Synder, men ikke Blodet af en Fugl. Efter at denne Ceremoni er til Ende, bliver alle Kyllingerne slagtede af en dertil beskikket Broder efter jødisk Skik, og Blodet bliver dækket med Aske og indviet med en Bøn, hvori det hedder: „Ligesom dette Blod nu er skjult, maa Gud Herren skjule deres Synder, for hvem det blev udgydt."

Ved Solnedgang tager Yom Kippur sin Begyndelse. Synagogerne er overfyldte med Mænd og Kvinder, med Gamle og Unge, Rige og Fattige, alle iførte hvide Garments og hensunkne i lange Bønner, skrevne i det syriske Sprog af Fortidens Rabbinere, hvilket kun forstaaes af meget faa af de Bedende. Disse Bønner er overmaade rørende, og de, der kan forstaa Ordenes Betydning, kan sjælden undlade at fælde Taarer, naar de kommer til det Sted, hvor der tales om Templets Undergang og Jerusalems Ødelæggelse.

En Synagoge paa en Yom Kippur Aften frembyder et storartet Skue. Den er oplyst med Voxlys i hundredevis, thi hvert Individ bringer et Lys, der skal brænde til Minde om afdøde Slægtninge. Disse Lys sættes, hvor som helst man kan finde Plads for dem, saa at Forsamlingen befinder sig i et Hav af Lys. I de mere orthodoxe Synagoger tages Tæpperne op af Gulvet, og Halm spredes ud i Stedet, og paa denne knæler Folket ned, hvilende Hovedet paa Gulvet, medens visse Bønner opsendes. Mange forblive i denne Stilling hele Natten, medens Andre gaar hjem og kommer tilbage ved Daggry og fortsætter deres Bønner lige til Solens Nedgang. Da rejser hele Forsamlingen sig, og Rabbineren blæser i et Horn, hvilket besvares af Folket tre Gange enstemmigt saaledes: „Om et Aar fra i Dag skal vi være i Jerusalem."

I saa faa Ord som muligt har jeg skildret Yom Kippur. Jeg kan ikke udtrykke de Følelser, som i denne Stund fylder mit Hjærte ved Tanken om den sidste Yom Kippur, jeg højtideligholdt

for tre Aar siden i den Synagoge, over hvilken min Fader præsiderer. Siden min lykkelige Skjæbne førte mine Fjed til de Sidste-Dages Hellige i Zion, har jeg aldrig følt mig dragen saa stærkt til min Faders Hus som i Dag ved Tanken om den store Forsoningsfest. Jeg kan se min Faders ærværdige Skikkelse, iklædt sit hvide Silkegevant, bestige Prædikestolen i sin Synagoge for at forklare sine Tilhørere Betydningen af den hellige Yom Kippur. Jeg kan se hans taarevædede Ansigt, naar han udbryder: „Naar skal Israel — spredt over hele Jorden, drevet fra Nation til Nation, uden Hjem, uden Tempel, uden Konge, forfulgt af al Verden — naar skal mit Folk vende tilbage i Fred til sit Arveland?" Gid jeg den Gang kunde have svaret ham, som jeg kan i Dag: Fader, Jesus Kristus, Davids Søn, er villig til at fri Eder af Trældommen og føre Eder hjem til Eders Arveland. Han staar med udstrakte Arme for at modtage Eder. Annam Ham, thi Hans Blod er det, som aftvætter Eders Synder.

Naar Solen gaar ned over den næste Yom Kippur, vil Israel overalt i Verden atter udraabe: Om et Aar fra i Dag skal vi være i Jerusalem! — Gud give deres Bøn snart maa blive hørt, thi i denne Bøn forener de Sidste-Dages Hellige sig med gamle Israel.

Israels Haab.

„Trøster, trøster mit Folk, skal Eders Gud sige; taler kjærligen til Jerusalem, og raaber til den, at dens Strid er fuldendt; thi den haver faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder". Af dette Skriftsted, samt mange andre lære vi, at der skal komme en Tid da Trøstens Ord skal tales til det adspredte Folk, Jøderne; paa et andet Sted siges det: „Mit Folk skal være villige paa min Kraftens Dag". Førend denne „Kraftens Dag" kommer, vil ifølge Profetierne, en advarende Røst lyde til alle Japhets Efterkommere, for iblandt dem, at opsøge den forjættede Sæd, Josephs Børn og bringe dem ind i den rette Faarefold; thi Joseph skal blive „Hyrden, Stenen i Israel", og dette begrundet paa hans Trofasthed i Prøvelsens Time. Han blev Frelser for sin Faders Hus i Ægypti Land, og tillige for andre Folk og Nationer, og saaledes skal hans Sæd ogsaa i de sidste Dage blive det Middel, som, i Herrens Haand skal benyttes til at bringe Evangeliet til alle Nationer paa Jorden, og derefter samle alle dem som ville lytte til det glade Budskab, ligesom Joseph samlede Sine til Ægypten. Naar denne Virksomhed er tilende iblandt Japhets Børn, saa skal Trøstens Ord lyde opmuntrende til Jøderne, og det netop paa den Tid, da „Hedningernes Fylde er gaaet ind"; thi da skal det ganske Israel frelses, som skrevet er: „Fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudelighed fra Jacob". F.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1889.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion. Overpræster.	Halvstavs.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Total Antal af Medl. og lokale Præsted.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukte.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn . . .	6		8	1	33	13	17	3	356	422	106	65	21	4	11	C. E. Peterson.
Aarhus	4	1	6		35	9	11	4	320	379	75	45	25	2	1	J. Jensen.
Aalborg	3		3		11	7	8	3	187	216	42	22	5			A. K. Andersen
Island	1				2				20	22						
Danmark	14	1	17	1	81	29	36	10	883	1039	223	132	51	6	12	
Norge: Kristiania	9	2	10	1	57	20	26	7	605	715	67	41	22	7		O. H. Berg.
Stockholm	8		7	1	86	46	45	18	1187	1382	148	84	36	13	5	L. Ernström.
Gøteborg	7		7		35	25	29	17	471	577	79	43	11	4	7	J. A. Quist.
Skaane	6		6		8	7	13		241	269	55	44	7	5		T. A. Halgren.
Sverige	21		20	1	129	78	87	35	1899	2228	282	171	54	22	12	
Børn og andre ikke rapporterede												269				
Totalsum	44	3	47	3	267	127	149	52	3387	3982	572	613	128	35	24	

Dødsfald.

Hans Iversen afgik ved Døden i Hyrum, Cache Co., Utah den 23de Oktbr. 1889, efter længere Tids Sygeleje. Han blev født den 2den Febr. 1824 i Aurdal, nær Stavanger, Norge, og annammede Evangeliet i Oktober 1857, emigrerede til Utah 1868, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, forventende en herlig Opstandelse. Han efterlader Hustru og fire Børn, som dybt føle Savnet af den Hensovede.

Mads Peter Rasmussen døde i Saltsøstaden den 18de November 1869. Han var født i Kjøbenhavn 1809, emigrerede til Utah i Aaret 1857, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Christine Berg født i Norge i Aaret 1865 og som emigrerede til Utah i 1889, døde af Tyfusfeber, paa Deseret Hospital, i Saltsøstaden, d. 2den Novbr. 1889.

Indhold.

Geografiske Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed 81
Red. Bem.:
Et Tilbageblik over Evangeliets Fremgang under Aaret 1889. . 88
Korrespondance 89
Den babylonske Beretning om Syndfloden 90
Fragmenter af Astronomiens Filosofi 93
Jødernes Forsoningsfest 93
Israels Haab 95
Statistisk Rapport 96
Dødsfald 96

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).